

Зая-Баю, следъ като се наяде до преяждане съ зеле въ една чужда градина, прибра се дома и се разположи по царски. Облѣче халата си, нахлузи чехли на босъ кракъ. На главата си намъкна плетено фесче. Простна се въ креслото и се приготви да проучи две важни съчинения. Едното бѣше: „Най-новия сортъ холандски ягоди.“ А другото „Последни изследвания върху отровнитѣ гъби“, отъ прочутия японски професоръ Уши-яма-мицури. Ала тъкмо отвори книгата и провисна на носа си очила, като старъ професоръ, чу навънъ страшна врьва и писъци. Въ кабинета му се втурна Зайката.

— Кхе! кхе! кхе! — смър-

каше тя и не можеше да продума отъ плачъ.

— Ее, стига де! Спри! Какво си се разкихала, като че сж духнали червенъ пиперъ въ носа ти! Казвай, какво има?

— Помощъ! Помощъ! Заяю! — запишѣ тя. — Тичай навънъ, че Кума лиса отмъкна Дългоушка!... Олеле! Най милото ми детенце!... Горкото на мама!...

— Какъ? Пакъ ли?! — скочи Заяю, позеленѣлъ отъ ядъ. — Да отвлѣче Дългоушка! Когато се засели тукъ, ужъ клетва даде за честность... Нейнитѣ лисичета цѣль день шумятъ подъ прозорцитѣ ми... Нищо не имъ казвамъ, а пъкъ тя... Ще ѝ дамъ азъ да разбере, че има закони въ наша-